

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris.
Apparatus Doctrinae Sacrae**

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Prosecutio Dedicacionum priorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38464

Arsdekin

Theologia

D. 117
2. 8

discrimina assiduo dimicatis. In hac arena sanguinolenta quot ego Campianos, quot Walpolos, quot Garnettos, Prietos, Colinos, hodieque conficio, quibus ad pariem martyrii gloriam par animus exarsuat. Testantur hunc animi ardorem tot praclaris Heroes, qui & priorum pericula secuti, & palmam consecuti fuerunt. Ex his longum foret enumerare ingentem seriem virorum illustrium, qui a tempore Henrici VIII. in hodiernum usque diem, & dira tribunalia, & carceres & vincula, & feralia pegmata sua morte ac sanguine nobilitarunt. Dabit hac longo ordine, aliisque illustriora, Provincia Anglicana per P. Henricum Morum felici calamo conscripta historia.

UTinam hic quoque liceret in Missione Hibernica exanthlatis tot annis Sociorum labores in publicam lucem proferre. Si exhiberentur oculis prima istius Missionis ab ipso S. Ignatio constituta feliciter exordia: Si inter varias desineps temporum procellas & persequentium machinas invicta constantia: si Virorum in omni facultate illustrium domi forisq; eximia decora: si paucorum hominum docendo, predicando, scholas erigendo, toto regno diffusa industria: si tolerata non ita pridem dominante Cromvello bonorum rapina, & vincula, & carceres, & longinqua etiam ad barbaros exilia: denique si post extremam ruinam, instaurati, velut ex cineribus, pristini labores, aliq; his similia sub modio haecenus latentia, in lucem prodirent, stuperet sane posteritas, res orbis theatro dignissimas, intra silentii ac modestiae cortinas tot annorum lustris potuisse contineri. Magis scilicet haecenus inveniunt illi, ut scribenda patirarent, quam ut patrata conscriberent.

His quoque inter Operis huius Patronos suo jure accedunt ex sacra S. Dominici, ac S. Francisci Familia, viri illi verè Apostolici, qui in excolenda Hibernia vinea tot annis strenuè desudarunt. Prius ego Stellas caeli, quam hos Abrahama filios, & tantis filiis digna facinora valeam recensendo numerare. Quis enim ignorat quantum illi impendant studii & industria, etiam inter exeteras gentes, Roma, Praga, Lovanii, & in aliis Doctorum Lycæis, pro formandis, alendisq; operariis in hanc Vincam perpetuo successuris. Quamvis etiam domi sustinendi labores, ut cum reliquo Clero, Romana sedis, ac Religionis decui toto Regno integram inviolatamque confervent. Adeo ut quod olim, in fulcenda Lateranensi Basilica, praestare visus est Seraphici Ordinis Patriarcha, id nunc in sustinenda Ecclesia Hibernica ruina ejus Soboles, aliis sociata, perficiat.

Iugite igitur ubiq; Gentium felices dexteris vos omnes fidei Pugiles, qui sub purpureo Christi vexillo per Missiones Apostolicas toto orbe diffusi militatis. Bellum, quod Luciferi, ejusque affectus pro Deo, & Ecclesia pridem indixistis, ad extremum usque spiritum indefessi sustinete. Non vos frangat tyrannorum potentia, perumpetis; non domesticorum hostium invidia superabit; charitateni alii in otio, & umbra praedicti, vos illam in sole & sudore, & orbis utriusq; conspectu palam exerceate. State, cum Gentium Apostolo succinisti lumbos vestros in veritate, & induisti loriceam iustitiae, & calcetati pedes in preparatione Evangelii pacis: in omnibus sumentes scutum fidei, & galeam salutis assumite, & gladium spiritus, quod est Verbum Dei. Hoc ego verbum, hunc ego gladium in hoc opusculo quasi in vagina reconditum, ad vestras aras supplex appendo. Magnum opera pretium me retulisse arbitror, si hac arma literaria, non levi à me studio fabricata ad militiam vestra usum, ac supremi Ducis gloriam aliquando subserviant.

Viri Apostolici
Humillimus vester Clientes
RICHARDUS ARSDEKIN.
Soc. Jesu Hib. Kilkén.

PROSECUTIO Dedicacionum priorum.

Patronis novis ac Viris verè Apostolicis Germaniae, Angliæ, & Hiberniæ, qui pro Deo & Proximo vitam, aut sanguinem recentius profuderunt.

AUspicium huius Prosecutionis à Te duco argutissimum Imperii Caput GERMANIA. Palastram viri Charitatis Apostolica gloriosam, & lauricam multiplicem nuper praebruit non gladium carnificis, sed quævis ferro atrocior Pestilentia, superioribus annis late profusa. Quamvis hac cum violentia Austriam, & Bohemiam undiq; invaserit, quot in ea Charitatis Villinae ceciderint, nullâ debet unquam oblivione deleri: ex quibus ego ea tantum possem referre, quæ certissimum monumentis consignata, etiam ex Urbe Romana, ad nos devenire. In communi illa calamitate, tamquam in publico Charitatis theatro, inter alios, tam multi ex sacrate Patres sese illico ad pestiferorum subsidium certatim devoverunt, ut freno potius, quam stimulo opus fuerit. Ex quibus testantur suis literis ipsi Moderatori, in utraq; seorsim Provincia ex Patribus plurimam ceteros recipi in mediam aleam expositos fuisse. Sed nec frequenta praecantium funera sequentes terruerunt: adeo ut ex illis in Austria quadraginta & unus, in Bohemia quinquaginta & unus, in Charitatis obsequio vitam profuerint. Felices anima! siue ego vos totidem Martyris truentos, siue Charitatis suprema victimas dixerò, qui certe proximam martyrio lauream obtinuisse, orbis hodie Christianus merito gratulatur. Et sane in Charitatis tam eximia publicam commendationem, data sunt in Urbem littera à sacris, urbanisq; Magistratibus discretis profidentibus, vel maximum sese, vel totum inter tu mala subsidium in operariis illis communi obsequio se ubique devotentibus reperisse. Hos Operis huius novos Mecanates, hos Apostolicorum virorum in caelo Patronos, hos futura posteritatis in hac Charitatis palastra Praefides, Tibi in tali prole ter felix Germania, debent lubentes agnoscimus.

Hinc in ANGLIAM, nobilissimum semper, nunc recentissimum Apostolica gloria ibeatum properamus. Annis proximè elapsis, Missionariis Apostolicis, per Angliam & Hiberniam, à custodiis, carceribus, exiliis, paupibus, novum & immortale decus accessit. Intra solam ferè urbem Londinensem, in palmari causa Religionis, ex Societate omnino Octo illustres Hostia, patribus suffixa, & in quatuor partes dissecta, vitam suam Domino consecrarunt. Illustres, inquam, Hostia, quibus ad illam immortalis gloria lauream Dux simul & Comes fuit ipse Societatis Anglicanae Provincialis Thomas Harcotus, alias Whitebred: atque ex eadem Societate eximii sanè viri, Gulielmus Waringus, Antonius Turnerus, Johannes Fenwickus, Joan. Garvanus: & paulo ante hos, Gulielmus Irelandus, & eos secutus Carolus Bakerus, alias Lovell, & Philippus Evanus, hic Cardiffa, Ille Ike, An. 1679. eandem lauream pari morte consecuti fuerunt. Horum omnium in publico supplicii theatro vox suprema fuit, se pro Religione Romanâ, & popularium salute, nullâ si haberent vitas lubentes profundere, atque ex animo Regi, ac Regno veram pacem & felicitatem apprecari.

Quorum

Quorum invidiam in veritate constantiam, atque oris, animique alacritatem admirandam, non tantum Catholicos, sed etiam ex hereticis plurimi undique circumfusi summo plausu ac praeconio excepere. Ac paulo post orbis Catholicus, & ipse supremus Antistes plausum hunc latè ingeminarunt. Prater hos fides pugiles, octo alii ex sociis eadem tempestate ab Hereticis comprehensi, & dirissimis carceribus confecti in pari causa, gloria non impari vitam posuere: nisi quod illi cruenta carnis scissis manu, hi incruento carceris squalore extincti fuerint. Si tamen fuisset extitisset decere, qui ex ipso obitu lucem accipere omni auro duraturam.

Abierunt quidem illi ad caelestem Castrum tot suorum Patrum in illa sanguinaria palaestra pridem purpuratorum. Sed & alii qui supersunt in eadem Missionis sociis, in exiliis & ergastulis, laboris & gloria partem non parvam reliquerunt. Nam prater communem ibi Sacerdotibus Catholicis exiliis partem, habuit aliquid singulare Sociorum proscriptio, quod eorum potissimum delatoribus certa confutatio sint praemia: novo argumento veteris in illos odii, tanquam in perpetuis Romanae, ac Pontificiae auctoritatis assertores. Vivant haec in posteris vegeta ac robusta Charitatis exempla: longe enim potentius argumenti genus est, pro Charitate vitam moriendo, quam vocem vel atramentum scribendo profandere.

AD te nunc tractu non longo, tuo iure proferendum HIBERNIA, qua tot annis inter perpetuas persecutionum procellas fluctans semper, mergens nunquam: hoc habes inter alia Constantia decora cum Navicula Petri commune. Huius argumentum ingens praebet ipsam anni quo haec scripsi curricula. Scito praesules Illustrissimos Corcagensem, ac Kildarensem, Religionis Romanae odio in avarissimo carcere Dublino nuperime detentos. Prater eo Societas nostra ibi Superiorem Gulielmum à Rian ex eadem causa, eodemque loco per menses plurimos arcte constrictum, ac demum extra Regni fines relegatum, ablegatum etiam aut coactis sociis non paucis, & aliorum Ordinum operariis principibus, ac strenuissimis: ut solent Ecclesiae hostes firmissima ejus propugnacula fortius impugnare.

Sed vos qua gens qua lingua conticisset huius Ecclesiae gemini Pugiles, & inter Apostolicos Missionarios Perices supremi, PLUNQUETE ac TALBOTE Praesules Illustrissimi? Vos inquam, qui tot carceres illustrastis, vincula decorastis, ac demum illustri morte, gloria vestra coronam imposuistis immortalem, quam in sequentibus brevis saltem compendio spectandam exhibemus.

Vita & Mors gloriosa Illustrissimi D. OLIVERII PLUNKETI, Archiepiscopi Armacani, & Primatis Hiberniae extremo supplicio Londini nuper affecti.

OLIVERTUS PLUNKETUS. ortus est ex nobili inter suos familia, cui ipse supremum vera nobilitatis apicem apposuit, & Primatis dignitate, & mortis gloria: Adolevens cum esset, huius gloria praesulit in immatura adhuc aetate, praematurum vera sapientia

desiderium. Hanc ut acquireret securus, extra patria sua fines proficisci decrevit, ut solent illius Gentis Adolentes ingenus, qui quam domi adipisci nequeunt, apud exteros inquirunt sincere doctrina institutionem, Sapientia magis quam Patria studiosi. Hos ut sacros laicos purius hauriret Oliverius, non dubitavit Romam usque, ad ipsum sinceræ doctrinae Fontem proficisci.

Est in Urbe Romana nationis Hibernica Collegium, ab Eminentissimo Principe Cardinali Ludovico pridem constitutum, ac Societatis administrationi commissum. Flores illud hodieque plurimum, & in ipsa Urbe multum celebratur ab Alumnorum delectu, institutione ac eruditione excellenti, quibus doctibus redduntur passim omnibus amabiles, & singulari probitatis & modestia characterē conspicui. Unde fit, ut ex eo Collegio hactenus prodierint magno numero Viri illustres, ac maximis muneribus perfuncti, qui in patria sua Pinea fructus uberrimos protulerunt. In hoc celeberrimum orthodoxae Fidei Seminarium cooperatus est Oliverius, in spem non modicam fructus eximii, quem praclaræ illius indoles promittebat. Et sanè fructus ille communit expectationi ubertim respondit. Studia in eo Collegio laudam adeptus fuerit, ac postea ad eandem Facultatem publicè proficiendam in Collegio de Propaganda fide admotus, ubi munus illud duodecim annis summa cum laude exercuit.

Præbuit inter ea divina Providentia occasionem inexpectatam, per quam acquisitum tot annis solida Sapientia thesaurum in Patriam suam laudis erogaret. Postulabatur à Summo Pontifice Clemente IX. Praesul idoneus, qui Ecclesiam Armacanam cum suprema Primatis potestate in Hibernia administraret. Varii varios ad eam dignitatem pro suo quisque studio offerrebant. Demum sua Sanctitas, omnibus pro rei gravitate expertis, in hanc sententiam conclusit: Non est cur ulterius consulamus de incertis, quando rem certam ante oculos habemus. En virum probata virtutis, consummata doctrina, diuturna experientia, in ipsa Urbis Romana luce omnibus doctibus conspicuum Oliverium Plunketum. Hunc ego Archiepiscopum Armacanum, hunc ego Hiberniae Primatem Apostolicæ auctoritate constituio. Nec mora, humeros oneri subicit Oliverius, manus operi pari alacritate mox apposuit. Pergit igitur Apostolicæ auctoritate ac munitis instructus, iter in Hiberniam per Belgium instituit, ubi cum & Ego tunc Lovanii illius alloquio fructus essem, inter primos auctor fuit, ut hoc Opus in Missionariorum Apostolicorum subsidium elaborarem, quo etiam titulo singulari, illum sibi inter primos Patronos vindicare debet.

In Hiberniam ubi pervenit, ibi demum campum animo suo & Apostolicis laboribus parem invenit. Quis valeat dicendo complecti, quantum illi insudandum fuit, ut plurima in rebus ac moribus iniquitate temporum collapsa restauraret. Quantum industrie adhibendum, ut pluribus locis idoneos animarum Curatores praeficeret. Quantum laboris exantilandum, ut per latissimas Ultoniae plagas, populum illum Romanae fidei semper tenacissimum, opportunis ubique documentis confirmaret. Sed quod omnium maxime arduum, quanta illi vigilantia tot annis incumbendum fuit, ut Gregem suum ubique Lupis admixtum, ab eorum dentibus & erroribus illam

conservaret. Inter hac indefessi Pastoris officia dum strenue versatur; id demum expertus est, difficile quam se Oves protegere, & Lupos non irritare: & ab ipsi etiam Domesticis fidei insidiis aliquando mendum esse. Hoc habet Heresis commune cum conscientia furis agitata, quod omnia timeat etiam tutissima, sustinet illi qualibet sui cerebri suspicio, ut mox ad calumnias, inde ad carceres & vestes deveniat.

Cum igitur alia non suppetent accusationis capita, adornantur criminationes occulta, quibus hic tam validus Ecclesia Romana propugnator vel opprimi possit, vel extinguitur. Fingitur cum Curia Romana nimium commercii & notitia; in Aula Gallica auctoritas & gratia; atque inde externae potestatis inducenda conatus. Rapitur ergo in vincula Praesul integerimus, & turri Dublinensi, sive nova Porta, mancipandus traditur, ad diem 6. Dec. An. 1679. Cum vero ex Tribunali sibi adverso supremam sententiam assidue expectaret, per integrum paene annum in eadem Custodia detentus est, nulla in ipsum sententia prolata, certum sane probata innocentiae argumentum. Sed ubi saevit invidia, nec ipsa immunitis est innocentia. Nova igitur machina, novumque Tribunal excogitatur, quo nullum Catholico Praesuli infestius deputari possit.

Itaque circa finem Octob. An. 1680. Londinum deportatur, atque ibi arcto rursus carceri includitur, nec famulo quidem proprio ad alloquium admisso. In illa custodia toris septem mensibus detentus fuit, omnibus vita solatus orbatus. Sed instar omnium erat illi Deus, & Mens rectae conscientiae: adeo ut ad fidem Amicum non raro scripserit, se in illa solitudine natum esse, quam maxime avehat, liberam sibi, & sacris studiis vacandi facultatem.

Demum sub diem tertiam Maji ad fatale Tribunal examinandus adducitur: proferuntur criminationes inanes, quas supra recitimus. Reposuit paucis Praesul modestissimus: Iniquam esse accusationem; ubi defensionis locus non datur: sibi autem a sua Patria, testibus, tabulis, advocatis longe abdueto, omnem defensionis viam intercludi. Post hac rursus ad carcerem, suo tempore ad iudicium revocandus dimittitur. Interea Praesul optimi innocentiam vox communis eloquitur, sed non auditur: intercedit pro eo Legati Gallici auctoritas & gratia, sed haec quoque, ut ingrata repellitur: frustra demum ipsa perorat aequitas, ubi ex adverso fremit accusantium iniquitas.

Tandem advenit decretorius dies, quo iubetur ante iudicium tribunal consistere: inermis cum armatis, advena cum inquisitis, Praesul Catholicus cum iudicibus Catholico nomini infestis in iudicio congressurus. Quodque unum expectandum fuit, vicit demum innocentiam calumniam, vicit aequitatem perfidia, vicit illustrissimam viri virtutem, qua hanc semper sequitur & persequitur invidia. Proferitur igitur feralis sententia, qua iubetur, ut laqueo suspensus, & in partes dissectus extremo perduellium supplicio afficiatur. Quanta animi alacritate hanc ipse sententiam exceperit, testes mihi sunt litterae Praesulis Catholici, qui tunc rebus ipsius intus praesens fuit, in hanc sententiam. Testatus est de se Oliverius, cum pronuntiata in eum esset extrema mortis sententia, nec minimum sensisse animi perturbationem, nec deinceps vel unicum quadrantem sua quietis aut tranquillitatis amisisse: quin & nocte ante mortem supremam, adeo placide somnum cepit, ut cum hora quinta matutina a quodam excitaretur, ut ad supremam lucem se componeret, paulo post intrepide responderit: Ecce me, paratus sum totus, veniant iustitia facillime, quando ipsi libitum fuerit.

Ed iuvat audire ipsius sacri Praesulis verba Spiritu Apostolico plena ex ipso carcere post latam mortis sententiam, ex litteris aucti Bruxellae ad Praesulem sibi usque ad mortem merito dilectum D. Gregorium Lopez, D. Gudulae Canonico 22. Junii 1681. Litterae huiusmodi in me mortis sententiam, quam non timo, nec quicquam mihi quidquam ex ipis, sum enim iam liber ab omni consuetudine mihi imposita, quam infans unius diei. Quod ad characterem, professionem, & functionem meam attinet, eam publice professus sum: & cum hoc sit meritum mortis meae, morior libenter, uti vixit Praesulum Hibernarum hic primus, in exemplum, divina fretus gratia, alii daturus, talem mortem non formidandi. Sed quidem creatura miserimam tantum supplicii animorum, com vidam instante morte, ipsum Creatorem meum capisse pavere & cadere? Considero sane Christum suo timore ac pavore id meruisse, ut ego sim a timore immunus. Tempus mihi sufficiens eductum ex Hibernia testes negatum fuit: octo diebus ferius advenerunt post latam in me mortis sententiam, quam libens amplector, pro mea professione, characterem, ac functione mortis. Expecto in dies additi ad supplicii locum, ubi mihi iniuria exirahenda sunt, & coram me igne cremenda, & demum caput amputandum. Cupio libenter dissolvi, & esse cum Christo. Condo ex animo, & precor ut Locus condonem, omnibus qui quovis modo morti meae causam praeberunt. Ita ille in litteris postremis dignae voce, & spiritu vere divino, mortis iam propinque praecibat.

Die igitur prima Julii (styl. vet.) extremo supplicio constituta, humilis iraba de more impostus, concurrenente hominum multitudine, Tiburnum exira Londinum ad consuetum supplicii locum adducitur, spectaculum illustre Deo, Angelis, & hominibus futurum. In celebri illo theatro Martyrum ibi extremam scenam percellens, concessa loquendi facultate, ad populum undique circummissum orationem habuit praeeditam, & propria manu angliae conscriptam, quam hic summam exhibeo.

A diebus aliquot ante Regium Tribunal examinatus fui, & nunc brevi comparebo coram Regum Rege, & Iudice supremo, qui nec falsis testibus falli potest, nec humano respectu seducit. Reddet enim iurisque secundum opera sua praemium, vel poenam sempiternam. Haec cum veritas sit fidei indubitata manifestum est; si ego in hoc mortis articulo aliquid veritati contrarium declararem, me mox damnationis aeternae sententiam incursum, a qua nulla datur ulterior appellatio. Veritatem itaque sincerè atque aperte manifestabo, absque ulla verborum aquivocatione: mihi certissime persuadens, nullam esse potestatem aut in terris, aut in caelis, qua mecum possit dispensare, ut protestationem falsam exhibeam.

Ut igitur causa mea orbi universo clarius innotescat, observandum est, me in Hibernia coram iudicibus perduellionis accusatum fuisse. Verum dum Accusatores animadvertierunt mihi facile praesul futurus tabulae, & testes, quibus & eorum nequitiam, & meam innocentiam evidenter manifestarem, subdixerunt illi se, & ad hanc urbem convolarunt, ut iudicium ad hoc tribunal transferrent, in quo & mea persona, & accusatorum qualitas, & status cause incognitus fuit.

Postquam hic per sex circiter menses ardo carcere detentus fui, tandem ad diem tertium mensis Maji accusationes in Hibernia pridem allatae. Hic coram illis iudicibus rursus instauratae fuerunt. Factum sane rarum & peregrinum, vix a quingentis annis visum. Sed cum mihi pauca septimana concessa fuissent pro testi-

Arsde
kin

Theo
logia

D. 18
2. 5

bus & tabulis adducendis, qua ex partibus variis longinquis, & miramarinis tam brevi tempore expediri non poterant, duodecim ulterius dies pro iudicii prorogatione postulavi, qui mihi denegati fuerunt. His igitur defunctis, & manibus ad defensionem quasi ligatis, in iudicium protractus sum, & hominibus perjuris expofitus, qui in vitam meam omnio studio collimabant.

Capita Accusationis summam fuerunt, de litteris missis ad Pontifici Secretarium, & quosdam alios, ut externos Principes ad Hiberniam invadendam sollicitarent: de alio a legato ad Regem Gallia, de subsidio à Clero in eum finem postulatis: de septuaginta millibus hominum ad talem expeditionem comparatis: de institutis ad hoc variis conventibus, & quidem semel à decem vel duodecim annis, trecentorum nobilium, ut sumptus armis possessiones sibi ereptas recuperarent.

Cum horum singula nullam habere veritatis speciem, & mera esse signenta ad calumniam excogitata, manifestum fecisset: Demum protestatus est coram Deo, & per salutem aeternam, se nunquam istiusmodi litteras, agentes, aut sollicitationes sive in Urbem, sive in Galliam, aut alio quovis modo destinasse, nec ea sibi unquam in mentem venisse: imo ab omni rebellionem etiam minima contra Regem & Patriam semper toto animo abhoruisse. Denique tam aperte ridiculum esse tanti exercitus apparatus, ut ipse cum Catholicis sibi additis, agrè possit vel mediam legionem sustentare, idque curvisserum non profus ignaro luce meridiana clarius patere.

Atque, inquit, ut magis appareat quam sincero solus veritatis amore hac ego moriturus atestor, vobis hic palam notum facio, ex precipuis Magnatibus unum curasse mihi declarari, se vitam mihi conservaturum, si alios vellem accusare. Cui disertè professus sum, me nullius unquam conspirationem novisse, & ut vitam hanc mortalem servarem, me nolle quemquam falso accusare, cum praedictis mea salutis aeternae, quod minime deceret meam personam, aut quemlibet virum Ecclesiasticum professionis Romanae.

Hoc demum palam profiteor, me in Hibernia exercuisse functiones Praelatis Catholicis, ac conatus fuisse tam predicando, quam docendo, adducere Clerum, & gregem mihi commissum ad normam, & mores suo muneris competentes: in quo si aliquid mihi accusatum sit invidia, meminisse debeo, in Collegio Apostolorum aliquem etiam Judam extitisse. At ego cum lapidato Stephano pro Accusatoribus meis toto animi affectu precor, Domine ne statuas illis hoc peccatum. Nec minus oro pro meis iudicibus, & aliis qui quocumque modo mortis meae cooperari fuerunt. Veram vicissim supplex deosco ab omnibus, quos ego in mea vita verbo, aut opere unquam offendi.

Rogo insuper divinam Majestatem & omnipotentiam, ut concedat Regi nostro, Reginae, Duci Eboracensi, ac Regia familia vitam diuturnam, omnemque prosperitatem in hoc mundo, & in altero felicitatem aeternam.

Ad extremum, ut meam innocentiam in criminibus mihi obiectis satis manifestam feci, utnam pari facilitate possim me eximere ab omni reatu contra Majestatis divinae precepta, qua ex toto corde doleo me sapius violasse: firmissimèque statuo ac propono tuâ (mi Deus) freui gratiâ, & si annos mille vitam protraherem, divinam me bonitatem nunquam offensurum. Tuamque rogo Majestatem infinitam per Christi merita, perque intercessionem sanctissimae Mariæ, omniumque Ange-

lorum ac Sanctorum, ut mea mihi peccata remittat, & hanc animam meam ad requiem recipiat sempiternam.

Hæc cum ingenti spiritu ac pietatis sensu protestatus fuisset universa, & manu sua subscripsit reliquisset, consuetam sibi carnificinam, laqueo primum strangulatus, capite dein amputato, & corpore in quatuor partes dissecto. Corpus in honesto ritu sepeliretur Rex concessit, qui fertur de ipsius morte non modicum sensum habuisse. Populus corie indeguæ circumfusis summo animorum sensu ipsius innocentiam, Christianam constantiam, & incredibilem mortis contemptum ita depradicavit, ut plurimi palam affirmaverint, etsi ad annos centum vixisset, nunquam sibi, Deo, Patria sua, ac Religioni Romana tantum gloria consequi potuisse.

Rodat se infelix invidia, ut innocentiam opprimat: conspiret hæresis ut fingat conspirationes: summa Ecclesia capta in odium fidei violenter excutiat: sed vel sic ipsa conteret caput suum. Vera namque Christi Religio, uti ab incunabulis inter insidias crevit, inter insellationes adolevit, sic per eadem de Invidia & Heresiatibus semper triumphabit.

Vita & mors beata Illustrissimi Domini PATRI TALBOTI, Archiepiscopi Dublinensis in Hibernia, in Custodia Dublini nuper obita.

Petrus Talbotus, familia fuit illustris in vita exortus, illustrior in progressu, illustrissimus in occasu. Originem duxit ex nobilissima stirpe Comitum Salopienfium in Anglia, postea in Hiberniam propagata, ubi illustriores in Equestri ordine variis maneribus claruerunt, & quod clarissimum est, in Religione Catholica semper constantes existerunt. Adolevens doctrina ac virtutis desiderio impulsus in Lusitaniam profectus est, ubi litteris operam dedit anno salutis 1635. ætatis suæ anno 15. Ad superiora alacri constantia progressus, Philosophia ac Theologia studia: signi profectu emensus est sub disciplina Societatis partim in Lusitania partim Roma, ubi & sacri Ordinis initiatus fuit. Inde reversus in Lusitaniam, & paulo post progressus in Belgium, Aula Anglicana ea tempestate illic cum Rege residens charus, & opportunus extitit. Non multo post tam Regis, quam Religionis perquam studiosus in Angliam portexit, ubi ævum inter Regina Eleemosynarios cooptatus, munus illud singulari cum laude & integritate exercuit. Post aliquot annos in Hiberniam commigravit rei Catholicae in conditione privata operam navaturus: Sed illius conspicua virtus, ac doctrina singularis non potuit diu sub modo latere, qua etiam scriptis pro re Catholica in lucem editis reddita est ubique illustrior. Replevit vivi fama jam pridem Angliam, collustravit Hiberniam, in exteris quoque Regnis inclamavit, ac tandem ad Romanam etiam Aulam ejus splendor emanavit. Hinc Sede illa vacante missorum votis postulatus à Summo Pontifice Clemente IX. Archiepiscopus Dublinensis creatus fuit, & Gandavi in Belgio consecratus.

Inter varias temporum procellas Gregem sibi commissum pastorali sollicitudine & vigilantia curavit, ac protexit. Sed dum oves protegentur, Lupi Pastores invadunt. Periculum ab his adeo increvit, ut maluerit se ad tempus subducere, quam nocentibus Gregi turbis

bas sua causâ concitari. Itaque cedens tempore se in Gallias recepit, Parisiis ab omnibus in honore habitus. Sed nec ibi destitit Ecclesiam suam literis & aptis pro tempore documentis à longè administrare: inter quæ extat, Epistola Pastoralis ad Catholicos in Hibernia de officio & solatio patientium subditorum, typis tradita Parisiis anno 1674. Nec desunt alia ejusdem opera diversis temporibus edita: De natura fidei & heresis, Antverpiæ anno 1657. Politicorum Catechismus ad hos instruendos divina fide & morali honestate, ibidem An. 1658. De nullitate Ecclesie Anglicanae Protestantice, Bruxellis An. 1658. Tractatus de Religione & Regimine Gandavi, An. 1670. Historia Iconoclastarum, Parisiis An. 1674. & alia contra Stillingseium & Albiuum ibidem impressa.

Post aliquod temporis intervallum, mitigatâ potius quam sedatâ tempestate, in Hiberniam regreditur, ubi Ecclesie sua negotia componere, Catholicos confirmare, hæreticorum artes eludere omni ope conatur. Verùm agri horum oculi diu lucem ferre non valent. Odiosa illis erat viri industria, suspecta auctoritas & gratia: hinc, ut sit, quod quisque formidat, id aboleri desiderat. Instituntur igitur in tribunali hæretico accusationes occulte, suspiciones invidiosæ, & ceteræ artes opprimendi justum suis operibus contrarium: maximum denique in hoc judicio crimen Catholicis Sacerdotis doctrina, nomen, officium, auctoritas. Demum Prasul optimus, & conscientia bonæ testimonio confisus, ab impiis satellitibus ex improviso comprehenditur, & ad publicum Carcerem innocens damnatur. Hic quidem vnebatur strenuus Christi athleta diuturnâ custodia arcè conclusus, sed pastoralis animi libertatem non custodes, non carceres, non vincula constrinxerunt, suorum magis, quam sui sollicitum.

Interea dum hæretici Tribunalis sententiam (quæ plerumque feralis esse solet) per plures menses magnâ animi aequitate expectat, corpus animo impar gravi infirmitate concutitur. Luctatur Christi miles cum morbo corporis, cum pudore carceris, humanis præsidii magna ex parte destitutus. Solum supererat magna mentis & innocentie solatium. Tandem per hanc carnificinam tam multiplicem ac diuturnam mortem, quam securis non atulit in satellitum custodia securus invenit, eod demum translatus, ubi legitime certantibus promissis Dominus coronam justitiae.

At vivet in perpetua posteritatis memoria, vivet in aeterno Beatorum Prasulium casu, Prasul Illustrissimus, cui gloriosi certaminis lauream, nulla hominum injurie, nullus Hæresis astus aut invidia surripere potest. Falleris nimium cæca crudelitas: quidquid agas, quidquid moliaris, semper fuit, semper erit sanguis Martyrum semen Christianorum. Hujus documentum tot faculis dedit ac datura est, fida semper Deo, ac Regi Hibernia.

EPILOGUS.

Vobis quos recensui universis, Apostolici Pugiles, vobis in cælo Patronis non tantum hujus Operis exigua moles, sed Europa simul tota gratulatur. Tristem in vos, ac cruentam machinata est Hæresis tragediam: cruentam consequi potuit, tristem non potuit.

Obstupuit ipsa impietas frontis lætitiâ, mœntis constantiam, & ipsum ferale pegma, in theatris hæreticis convenerunt. Excepit plausum mortis, exordium vite, inter læta in cæli trophæa semper duratura.

Lætare & tu sorte tua, tot fidei Pugilum satanda semper parens Anglia. O quot hæreticæ Ecclesie, & Cælo Machabæos una peperisti! Sed adhuc nec fracta, nec sterilis, nec effata, nova semper gloria, novam solem administras. Crescunt tibi sub Hæresi ferro amara anni lætus & dolores, sed nec minus accersunt tibi meliorem favore novæ semper monumenta decori. Cernis quidam sub carnificis manu cladem non raram chararum pignorum, sed quot spectas funera, tot numeras trophæa. Pati nosti, necis superari: premi sustines, nunquam opprimi: lacerari potes, sed sine fœnore: concidâ potes, sed sine vulnere: quin ab ipso cadentis ferro altius assurgit tua laurus & victoria. Hæc tibi Palastra quamvis cruenta, adèc nunc in gloriam versa est, ut nunquam in ea sine triumpho deceret. Ter salve Tiburnum, tot, tantorumque triumphorum illustre theatrum. Non ego te dicam cruentum supplicii locum, sed lætæam ad cælum viam: non iunctum mortis sepulchrum, sed gloriosum vita exordium, non triste Calvarium, sed campum Elysium.

Hæc tua rursum gloria est, tali prole salve Anglia, & tua gloria consors Hibernia. Felix inquam, Anglia, non vasto maris imperio, non opibus ab orbis extreme adveclis, non classibus vinci necis, non candida pacis beato otio: sed potius purpureis tot Pugilum tuorum triumphis, orbe toto, cæloque celebratis.

Spectat quidem è propinquo Hibernia tot cognata Genus quenta & gloriosa certamina, sed ipsa nec incruenta, nec ingloria. Offert illa sese non Anglica potentia, non opum, non Imperii amulam, sed Catholice Constantia Sociam ac consortem. Habet illa domi assiduam patientis palestram; habet non rara tuenda Fidis cum infidis certamina. Ambit tamen adhuc nobilissimum illud Tiburni theatrum, & in eo tot recentia sacrorum Pugilum vestigia. Hæc ut illa suo quoque sanguine condecoraret, Athletam ex suis non rudem, non ignobilem, sed supremum sacre militia Prasidem ac Primatem transfudit. Quanto ille animi robore, quam invictâ fide & constantiâ scenam illam peregerit, noi pro viribus supra exhibuimus, nec ulla demerpsi Genu aut lingua conticefecit.

Sed nec adhuc hi sacri Pugiles pedem ex arena retulerunt. Vivunt etiamnum, & in posteram speram nosci Oliverii, novi Harcotti, qui priorum exemplo non fracti, sed roborati; non territi sed animati, invictum Hæresis bellum fortius instaurabunt. Non desunt porro Germania sua Aquila, non Anglia, non Hibernia sacri Leones, qui Christi Ecclesiam tueri non desissent. Fortia quidem sunt Hæresis arma, enses, vestes, catasta, securæ. Sed fortiora sunt Fidei Clypeo munita pectora: hæc enses in lauros, vestes in torques pretiosos, sanguinem in purpuræ, securæ in coronas convertenti. Hæc ab exercitu militantis Ecclesie experta est impietas, hæc atas nostra recentibus jam exemplis toties comprobavit, ut ab his se degenerem sera posteritas exhibebit. Ita vota quæ supra

Cliens Humillimus

RICHARDUS ARSDEKIN,

Soc. IESV in Provincia Flandro-Belgica

Hibernus Kilkeniensis.

Collegii sancti Jesu padibornæ

1697